

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa D. B. przeciwko T. S. i M. S.

o zapłatę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2012 r.,

zażalenia powódki na postanowienia

o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 30 czerwca 2011 r.,

- 1) odrzuca zażalenie w części zaskarżającej postanowienie zawarte w punkcie I (pierwszym) lit. b), a w pozostałej części oddala zażalenie;**
- 2) zasądza od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 300 (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Powódka zaskarżyła zażaleniem orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punktach I b, III, V i VII wyroku Sądu drugiej instancji z dnia 30 czerwca 2011 r., i wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez nieobciążanie powódki kosztami postępowania, a nadto o obciążenie pozwanych kosztami postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca zakwestionowała najpierw prawidłowość rozstrzygnięcia merytorycznego zawartego w wyroku reformatoryjnym, skutkującego wadliwym orzeczeniem o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego zawartym w pkt I b sentencji.

Uzasadniając zażalenie w części zaskarżającej postanowienia rozstrzygające o kosztach postępowań apelacyjnych (punkty III, V i VII sentencji wyroku Sądu Okręgowego) żaląca wskazała na wadliwość rozstrzygnięcia merytorycznego, uzasadniającą potraktowanie sytuacji jako wyjątkowej i szczególnej, która powinna skłonić Sąd do odstąpienia na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążania powódki kosztami postępowania pozwanych.

W odpowiedzi na zażalenie pozwani wnieśli o odrzucenie zażalenia jako niedopuszczalnego co do pkt I b wyroku, a w pozostałym zakresie o oddalenie zażalenia i zasądzenia od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niedopuszczalne w części zaskarżającej postanowienie rozstrzygające o kosztach zawarte w pkt I b sentencji wyroku. Z mocy art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie Sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji,

Tymczasem zawarte w pkt I b sentencji wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu jest rozstrzygnięciem o kosztach, o których rozstrzygał już Sąd pierwszej instancji w pkt 3 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 5 października 2010 r. *Okoliczność, że Sąd odwoławczy w pkt I b zmodyfikował wysokość zasądzonych od powódki kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, stosownie do wyniku reformatoryjnego rozstrzygnięcia merytorycznego, nie pozbawia tego orzeczenia*

charakteru rozstrzygnięcia o kosztach procesu, które były już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji (postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2012 r., II PZ 40/11, niepubl.; wyrok SN z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 636/10, niepubl.).

Wobec powyższego zażalenie w tej części było z mocy art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. niedopuszczalne, co skutkowało w tej części jego odrzuceniem z mocy art. 373 k.p.c. w zw. z art. 398²¹k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c..

W pozostałym zakresie zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ rozstrzygnięcia o kosztach zawarte z pkt III, V i VII są konsekwencją merytorycznych rozstrzygnięć Sądu odwoławczego, a postępowanie zażaleniowe w przedmiocie kosztów postępowania nie służy podważaniu zasadności rozstrzygnięć merytorycznych, co usiłuje czynić żaląca na str. 3 uzasadnienia zażalenia oraz w swych pismach z dnia 17 sierpnia 2011 r. (k. 742) i z dnia 2 września 2011 r. (k. 766).

Twierdzenie żalącej, że Sąd w oparciu o art. 102 k.p.c. winien odstąpić od obciążania jej kosztami postępowania nie zasługuje na aprobatę, ponieważ zaskarżone postanowienia zawarte w pkt III, V i VII są rezultatem zastosowania przez Sąd przepisów art. 98 k.p.c., wyrażających zasadę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stosowanie do wyniku sporu (k. 721 – 722 i k. 732).

Natomiast art. 102 k.p.c., urzeczywistniający zasadę słuszności, jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności za wynik sporu, a jego zastosowanie jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego do oceny którego należy przesądzenie o wystąpieniu przesłanki uzasadniającej zastosowanie tego przepisu (postanowienia SN: z dnia 18 października 2011 r., III PZ 9/11, niepubl. I z dnia 19 października 2011 r., II CZ 68/11 niepubl.).

W tym stanie rzeczy oddalono zażalenie w pozostałym zakresie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 i 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163 poz. 1348).